
FIATALOK MŰHELYE

A KÖZÉPISKOLÁSOK MŰFORDÍTÓI VETÉLKEDŐJÉRE
KÉSZÜLT ÍRÁSOKBÓL

A KENYÉR

WOLFGANG BORCHERT

Az asszony hirtelen felébredt. Fél három volt. Azon gondolkodott, hogy vajon mire ébredhetett fel . . . vagy úgy? A konyhában valaki meglökött egy széket. Arrafelé fülelt, de csend volt.

Teljes csend uralkodott. Remegő kezét maga mellé tette, s végigsimította az ágyat, de üresen találta. Ez volt az, ami a csendet ilyen különössé és mélyé tette: hiányzott a lélegzete . . . Lassan fölállt, majd óvatos léptekkel keresztülbotorkált a sötét lakáson, egészen a konyháig.

Fél három volt. Valami fehéret látott a konyhaszekrényen. Felcsapta a villanyt, és meglátta a férjét, amint hálóingben áll vele szemben. Éjjel . . . Fél háromkor . . . A konyhában . . .

A konyhaasztalon egy tányért látott, melyen kenyér volt. Észrevette, hogy a férfi vágott magának belőle. A kés még a tányér mellett feküdt. A terítőt kenyérmorzsa borította. Amikor esténként lefeküdtek, előtte mindig letisztították az asztalkendőt . . . Minden este. De most ott volt a morzsa és a kés is. Az asszony érezte, ahogy a hideg csempék szinte egész testét lehűtik, és félrenézett a tányérról.

„Azt hittem, hogy volt itt valaki . . .” – mondta az ember, és körülnézett a konyhában.

„Én is hallottam valamit . . .” – vágott szavába a nő, és amellet úgy találta, hogy férje éjjel igazán öregnek néz ki. Olyan idős volt, mint ő . . . Hatvanhárom . . . De mintha nappal fiatalabbnak látszott volna.

Már ilyen öreg? – gondolta a férfi. Így hálóingben tényleg öregnek néz ki. Talán a haja miatt van . . . Elaludta. A nők éjjel mindig elnyomják a hajukat, és ezért látszanak egyszerre olyan ápolatlanoknak, időseknek.

„Fel kellett volna vened a cipődet – szólalt meg ismét az öregember. Így meztláb a hideg csempéken? Még megfázol.”

A nő nem nézett rá. Egyszerűen nem tudta elviselni, ha a férje hazudott neki. Hogy harminckilenc évi együttlét után hazudni tudott.

„Azt gondoltam, volt itt valaki – ismételte meg még egyszer, és értelmetlenül nézett át egyik sarokból a másikba. Itt hallottam valamit, ezért gondoltam, hogy talán valaki járhatott itt.”

„Én is hallottam valamit. De bizonyára semmi sem volt” – szólt az asszony, majd eltette a tányért, és letörölte a morzsát a terítőről.

„Nem, bizonyára semmi sem volt” – hallatszott, mintha visszhangzott volna.

„Gyere, ez valószínűleg kint lehetett. Gyere be, még megfázol itt a hideg csempén.” A fáradt férfi kitekintett az ablakon. „Igen, ennek kint kellett történnie.”

A nő a villanykapcsolóhoz emelte a kezét. Most el kell csapnom – gondolta –, de nem szabad a tányér felé nézmem.

„Gyere” – mondta, és eloltotta a fényt.

„Biztos kint zörgött valami. A szél mindig a falhoz veri a csatornát . . . Ez biztos a csatorna volt . . . Mindig csörög a szélben . . .”

Máriás Endre fordítása

A HADGYAKORLAT

W O L F D I E T R I C H S C H N U R R E

A tábornokot elöntötte a féktelen düh. „Éppen őt, aki már két háborúban és tucatnyi csatában bizonyított, őt teszi nevetségessé ez a nyüzsgő állattömeg, amely csak a csordaösztonre hallgat?”

Érezte, amint a fejébe szökött a vér, rákiáltott a sofőrre, hogy adjon már gázt, és hajtson tovább. Az megpróbált engedelmeskedni. A kerekek csikorogva ásták be magukat a porba, de a kocsi meg se mozdult. A velük szembe tóduló birkanyáj ellenállása erősebbnek bizonyult.